

DE SPROOKJES VAN GROOTMOEDER

P. 7

ZEESCHUIM

P. 14

EEN BLOEDROOD DRANKJE

P. 21

EEN DRENKELING

P. 28

EEN SNIJDENDE PIJN

P. 40

MET HANDEN EN VOETEN

P. 44

VOETJE VOOR VOETJE

P. 52

HET OFFER VAN GROOTMOEDER

P. 57

OVERAL EN NERGENS

P. 61

DE SPROOKJES VAN GROOTMOEDER

Op de bodem van de zee lag – half verzonken in het zand – het wrak van een schip dat was vergaan tijdens een zware storm. De scheepswanden waren bezaaid met zeepokken. De mast was in stukken gebroken en van de zeilen was weinig meer over.

Scholen vissen zwommen het wrak in en uit. Krabben scharrelden rond tussen de halfvergane vaten, tonnen en kisten in het ruim, en op de boeg hadden oesters en alikruiken zich vastgezogen. Het uit lindenhout gesneden boegbeeld van het schip zag groen van de algen, maar was nog heel. Ooit was de houten meermin de trots geweest van de kapitein, nu werd ze aan het zicht onttrokken door zee-sterren, watervlooien, scholletjes en heremietkreeften.

In het midden van het scheepswrak, tussen het ruim en het dek, leefde de kleine zeemeermin. Al zolang ze zich kon herinneren woonde ze met haar vader, moeder en grootmoeder in de salon en de paar hutten die nog heel waren, en ze kon zich geen fijnere woonplaats voorstellen.

- 8 De kleine zeemeermin mocht van haar ouders bijna alles. Ze hadden haar alleen verboden om de rivier op te zwemmen, want als ze dat deed kwam ze in de wereld van de mensenkinderen, en bij hen moest ze uit de buurt blijven. ‘Onze wereld is de wereld onder water,’ zeiden ze ernstig. ‘Die is groot genoeg voor een lang en gelukkig leven. Aan land hebben wij niets te zoeken. De mensen die er wonen eten onze vissen op. Ze varen rond in boten met sleepnetten om ze te vangen. Zorg dat je nooit verstrikt raakt in zo’n net, liefje. Voor mensenkinderen zijn wij vlees noch vis. Als ze je te pakken krijgen, stoppen ze je in een aquarium, en dan zetten ze je te kijk op de kermis.’
- De kleine zeemeermin wist niet wat een aquarium was, en van de kermis had ze ook nog nooit gehoord. Maar door de toon waarop haar ouders spraken, begreep ze dat ze maar beter kon zorgen dat ze er niet terechtkwam.
- Zolang ze in het zoute water van de zee bleef, mocht de kleine zeemeermin doen wat ze wilde. Elke ochtend na het ontbijt verliet ze het wrak.
- Ze groef grote en kleine schatten op uit de zanderige zeebodem. Ze dook donkere onderwatergrotten in tot ze echt niet verder durfde. En als ze zin had in gezelschap zwom ze naar het wateroppervlak om te zien wie van de negen dochters van de zeegodin Ran er die dag waren. Met Rimpeling en Kabbeling

ging ze lekker liggen luieren in de zon. Met Deining en Schommeling dobberde ze mee naar de dolfijnen, die haar leerden opspringen uit het water. Stroming bracht haar naar delen van de zee waar ze op eigen kracht niet kon komen: naar zandbanken waar zeehonden lagen te zonnen tot het weer vloed werd, en naar kolken vol zachtroze zee-anjelierren. Met Branding samen zocht ze schelpen op het strand, maar ze gingen nooit verder dan de vloedlijn. Met Buiteling, Buldering en Davering deed ze zulke wilde spelletjes dat het maar goed was dat haar ouders het niet zagen.

10 Zodra de zon in de zee zakte, zwom de kleine zeemeermin terug naar het wrak. Dan hielp ze haar vader met het plukken van de groenten die ze die avond zouden eten: zeebiet, strandpostelein, lamsoor, oesterblad. De kleine zeemeermin lustte alles, maar haar lievelingseten was zeespaghetti. Terwijl haar vader het eten klaar maakte, dekte ze de tafel met zilveren lepels en Delfts blauwe borden uit een kist in de kombuis.

Na het avondeten nam haar moeder plaats achter het oude waterorgel in de salon. Dan speelde ze liedjes uit haar eigen kindertijd. Het orgel had een paar lekke pijpen, maar de liedjes klonken prachtig, en de kleine zeemeermin had een gouden stem, samen met haar vader en haar grootmoeder zong ze ze allemaal mee.

*In de wrakken van de schepen op de bodem van de zee
zemen kwallen zonder strepen alle ruiten van de schepen,
tot ze glanzen als een spiegel. En de vissen helpen mee.*

*En ze trekken gekke bekken in de spiegelende ruit.
Zulke scheve gekke bekken als alleen een vis kan trekken.
En de krab danst overdwers verdronken deuren in en uit.*

*Onderwaterbomen suizen, wieren wiegen heen en weer.
In de verte klinkt het ruisen en het briesen en het bruisen
van de branding. Alle slakken zuchten zachtjes: Wát een weer!*

*In de allerdiepste kieren houdt een oester zich verborgen.
Goed verborgen tussen wieren, ver van alle andere dieren
met een parel in haar schelp. Maar haar verhaaltje hoor je morgen.'*

Voor ze ging slapen dobberde de kleine zeemeermin nog wat rond in het ruim. Dan speelde ze tikkertje met de tongen of verstoppertje met de scharren en de roggén. Tot ze haar vader of moeder hoorde roepen. 'Boven komen, bedtijd!' Dan borstelde ze de koperkleurige lokken die rond haar schouders golfdén, poetste de zilveren schubben van haar staart, kuste haar ouders goedenacht en dook haar waterbed in. Met een dikke deken van zeegras over zich heen wachtte ze op haar grootmoeder, die elke avond op de rand van haar bed kwam zitten om haar een onderwatersprookje te vertellen.

Haar grootmoeders sprookjes gingen over zeeheksen en duindwergen, over zee-duivels en sidderalen, over verdwaalde rode poontjes en plotseling uit het wier opduikende zeewolven. Elke avond weer hield de kleine zeemeermin haar hart vast, zo spannend waren haar grootmoeders sprookjes. Maar ze liepen altijd goed af en eindigden iedere avond opnieuw met de geruststellende woorden: 'En als ze niet gestorven zijn, dan leven ze nu nog.'

